

УХВАЛА КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Сторожука Анатолія Васильовича щодо офіційного тлумачення положень частин першої, другої статті 55, статті 56 Конституції України, статті 440¹ Цивільного кодексу Української РСР, частини першої статті 43, пункту 3 статті 232 Кодексу законів про працю України

м. К и ї в
14 березня 2002 року
№ 6-у/2002

Справа № 2-8/2002

Конституційний Суд України у складі суддів Конституційного Суду України:

Скоморохи Віктора Єгоровича – головуєчий,
Вознюка Володимира Денисовича,
Євграфова Павла Борисовича,
Іващенко Володимира Івановича,
Козюбри Миколи Івановича,
Корнієнка Миколи Івановича,
Костицького Михайла Васильовича,
Малинникової Людмили Федорівни,
Мироненка Олександра Миколайовича,
Німченка Василя Івановича,
Розенка Віталія Івановича,
Савенка Миколи Дмитровича,
Селівона Миколи Федосовича – суддя-доповідач,
Тихого Володимира Павловича,
Шаповала Володимира Миколайовича,

розглянув питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Сторожука Анатолія Васильовича щодо офіційного тлумачення положень частин першої, другої статті 55, статті 56 Конституції України, статті 440¹ Цивільного кодексу Української РСР, частини першої статті 43, пункту 3 статті 232 Кодексу законів про працю України.

Заслухавши суддю-доповідача Селівона М.Ф. та вивчивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Суб'єкт права на конституційне звернення – громадянин Сторожук Анатолій Васильович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо необхідності офіційного тлумачення частин першої та другої статті 55, статті 56 Конституції України, статті 440¹ Цивільного кодексу Української РСР, частини першої статті 43, пункту 3 статті 232 Кодексу законів про працю України. Своє звернення автор обгрунтовує тим, що неоднозначне застосування судами загальної юрисдикції положень зазначених статей Конституції України та інших нормативно-правових актів призвело до порушення його конституційних прав і свобод.

2. Колегія суддів Конституційного Суду України з конституційних звернень (подань) Ухвалою від 27 лютого 2002 року відмовила у відкритті конституційного провадження у зазначеній справі на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України “Про Конституційний Суд України” – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України та Законом України “Про Конституційний Суд України”; невідомість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

3. Громадянин Сторожук А.В. працював у Вінницькому державному сільськогосподарському інституті на посаді проректора з капітального будівництва і тимчасово виконував обов'язки проректора з адміністративно-господарської роботи цього інституту. Наказом від 1 жовтня 1992 року його було звільнено з ініціативи адміністрації інституту з обох посад на підставі пункту 1 статті 41 Кодексу законів про працю України – одноразове грубе порушення трудових обов'язків. 18 січня 1993 року Ленінський районний суд міста Вінниці за позовом Сторожука А.В. виніс рішення про

поновлення його на роботі на посаді проректора з капітального будівництва, але 16 лютого 1994 року наказом ректора Вінницького сільськогосподарського інституту Сторожука А.В. було звільнено з цієї посади на підставі пункту 1 статті 40 Кодексу законів про працю України у зв'язку із скороченням штату працівників.

Ленінський районний суд м. Вінниці рішенням від 5 липня 1994 року у позові Сторожука А.В. до Вінницького сільськогосподарського інституту про поновлення на роботі та стягнення заробітної плати за час вимушеного прогулу відмовив, проте судова колегія в цивільних справах Вінницького обласного суду 9 серпня 1994 року касаційну скаргу позивача задовольнила: рішення Ленінського районного суду м. Вінниці було скасовано, а справу направлено на новий розгляд.

11 січня 1995 року суд міста Бердичева Житомирської області, розглянувши справу за позовом Сторожука А.В. до Вінницького державного сільськогосподарського інституту про поновлення на роботі й стягнення заробітної плати за час вимушеного прогулу, відмовив йому у позові щодо поновлення на роботі та стягнення заробітної плати за час вимушеного прогулу за необгрунтованістю позовних вимог. У листопаді 1995 року Верховний Суд України, перевіряючи в порядку нагляду скаргу громадянина Сторожука А.В. на рішення Бердичівського міського суду, повідомив, що звільнення проведено без порушень закону. Провадження з цього питання у Верховному Суді України закрито.

27 грудня 1999 року громадянин Сторожук А.В. звернувся до Верховного Суду України з позовною заявою про відшкодування йому моральної шкоди Вінницьким обласним судом та його головою. Житомирський обласний суд, розглянувши 31 січня 2000 року за дорученням заступника Голови Верховного Суду України позовну заяву Сторожука А.В., відмовив позивачеві у прийнятті заяви, керуючись пунктом 1 частини другої статті 136 Цивільного процесуального кодексу України. Судова колегія в цивільних справах Верховного Суду України ухвалу Житомирського обласного суду залишила без змін, а скаргу Сторожука А.В. – без задоволення. У листі-відповіді Голови Верховного Суду України від 13 листопада 2000 року зазначається, що оскаржувані суб'єктом права на конституційне звернення судові рішення є законними і обгрунтованими, підстав для опротестування постановлених судових рішень немає, а провадження з цього питання у Верховному Суді України закрито.

Таким чином, у матеріалах справи відсутні факти неоднозначного застосування судами України перелічених автором звернення положень статей Конституції України, Цивільного кодексу Української РСР та Кодексу законів про працю України. Але

підставою для конституційного звернення щодо офіційного тлумачення Конституції України та законів України відповідно до статті 94 Закону України “Про Конституційний Суд України” може бути лише наявність неоднозначного застосування положень Конституції України або законів України судами України, іншими органами державної влади, якщо суб’єкт права на конституційне звернення вважає, що це призвело до порушення його конституційних прав і свобод.

4. Не погоджуючись з постановленими судовими рішеннями, громадянин Сторожук А.В. фактично оскаржує ухвалу судової колегії в цивільних справах Верховного Суду України за його позовною заявою до Вінницького обласного суду про відшкодування моральної шкоди та інші судові рішення у справі. Однак перевірка правильності оцінки судами загальної юрисдикції обставин конкретної справи, законності прийнятих рішень не належить до компетенції Конституційного Суду України.

Крім того, Конституційний Суд України у Рішеннях від 25 грудня та від 25 листопада 1997 року вже дав офіційне тлумачення частин першої, другої статті 55 Конституції України, а в Рішенні від 23 травня 2001 року дійшов висновку, що судами не розглядаються скарги громадян у порядку, передбаченому главою 31-А Цивільного процесуального кодексу України, на акти і дії суддів, пов’язані із здійсненням правосуддя, оскарження яких встановлюється відповідним процесуальним законодавством України.

Враховуючи наведене та керуючись статтями 147, 150 Конституції України, статтями 42, 45, 49, 50, 94 Закону України “Про Конституційний Суд України”, Конституційний Суд України

У х в а л и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Сторожука Анатолія Васильовича щодо офіційного тлумачення положень частин першої, другої статті 55, статті 56 Конституції України, статті 440¹ Цивільного кодексу Української РСР, частини першої статті 43, пункту 3 статті 232 Кодексу законів про працю України на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України “Про Конституційний Суд України” – невідповідність конституційного звернення вимогам,

передбаченим Конституцією України та Законом України “Про Конституційний Суд України”; невідомість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною і не може бути оскарженою.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ